

KANINER
— AV JOE HAMPSON

MALMÖ
STADSTEATER

SVERIGEPREMIÄR PÅ INTIMAN 22 MARS 2019

ORIGINALTITEL: Rabbits
ÖVERSÄTTNING: Kerstin Gustafsson
FÖRLAG: Nordiska APS (engelska originalet),
och Colombine Teaterförlag (svenska översättningen)

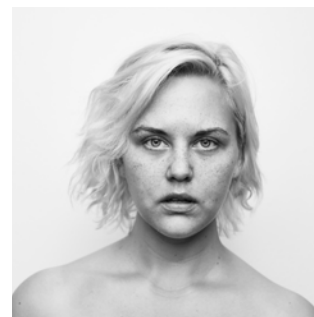
REGI: Mattias Linderoth
SCENOGRAFI OCH KOSTYM: Annika Carlsson
LJUSDESIGN: Sven-Erik Andersson
MASK: Siv Nyholm
DRAMATURG: Felicia Ohly

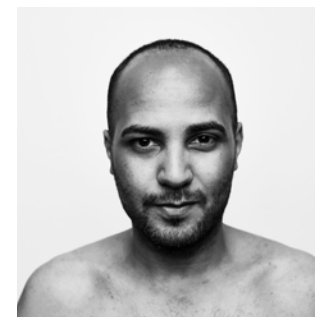
I ROLLERNA

SUSAN – Linn Mildehav
FRANK – Magdi Saleh
KEVIN/ANDREW/PETE – Johannes Wanselow
KANINEN CHRISTOPHER SAINT TUBBINS – Vincent och Åke

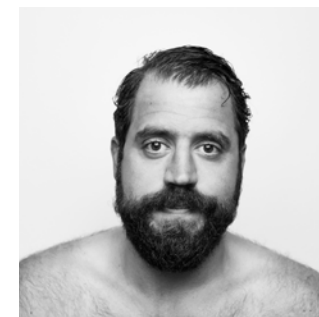
INGA KANINER KOMMER
TILL SKADA UNDER
FÖRESTÄLLNINGEN!

Linn Mildehav

Magdi Saleh

Johannes Wanselow

HEJ MATTIAS LINDEROTH, REGISSÖR!

Hur kom det sig att du ville sätta upp pjäsen Kaniner? Vad var det som lockade dig?

– Det är sällsynt med välskrivna komedier och detta är en sådan. Den är förbannat rolig helt enkelt! Komedi har alltid lockat mig, det ger snabba svar från publiken på det som händer på scenen. Kvitton på vad som fungerar och inte fungerar. Pjäsen handlar dessutom om något som intresserar mig, parrelationer. Vi måste givetvis inte leva som par, men vi gör det i stor utsträckning. Kanske för att det förväntas av samhället, men också för att det ger trygghet och stabilitet i livet. Men hur tusan ska vi orka dela våra liv med en och samma person år ut och år in? Det är på samma gång en väldigt vacker och en fullständigt absurd idé egentligen. Vi måste alla hitta våra egna svar, och här får vi följa hur ett par väljer att få det att fungera.

Du är skådespelare som nu ger dig in i rollen som regissör. Hur känns det?

– Utmärkt! Alla skådespelare vet att de kan göra teater utan en regissör och alla regissörer vet att de inte kan göra teater utan skådespelare. I sin ursprungligaste form är teater bara skådespelare och publik, sändare och mottagare. Publiken skickar reaktioner tillbaka till scenen, så rollerna växlar. Kommunikation helt enkelt, det är allt!

En regissör behöver vara bra på att lyssna, se och läsa av. Samma egenskaper en skådespelare besitter. Som regissör tänker jag att jag är lite som en provpublik som ger feedback dag ut och dag in. Skådespelarna föreslår något från scenen, det studsar mot mig och jag skickar svar eller nya frågor tillbaka. Så håller vi på sådär tills vi har en färdig föreställning. Det är i alla fall grundformen för repetitionsarbetet. Sedan har jag naturligtvis förberett mig, gjort en tolkning av pjäsen, samarbetat med scenografen om hur rummen ska se ut, ser till att vi som publik förstår vad som händer och kan följa karaktärernas utveckling på scenen. Dessutom är det min uppgift att leda arbetet på och runt scenen, genom hela processen. Teater är ett stort komplicerat grupparbete och en regissör har ett enormt ansvar att vara en god arbetsledare. Jag har alltid respekterat regissörer och respekten för deras värv har definitivt ökat ännu mer, nu när jag själv provar att sitta i den stolen.

Varför tror du svenskarna älskar brittisk humor?

– Ja, det kan man undra. Vi har traditionellt starka band till England och deras kultur. Inte minst teater och musik, kanske inte lika mycket deras matkultur då, undantaget fish n' chips. Humor bygger

mycket på språk och vi svenskar är bra på engelska, vilket även gör humorn lätt-tillgänglig. Det är också som att britterna har en medfödd skarp retorik, någonting i språksjälens som är slagfärdigt och snärtigt. Smart, torrt och dräpande. Bra retorik innehåller humor, du avfärdar motståndarens argument med en fyndig formulering och får skrattarna på din sida. Titta bara på debatterna i brittiska parlamentet, t.o.m. politikerna där är underhållande! Även om just Brexit inte är så mycket att skratta åt förstås.

Så språket är nog en sak, men samtidigt har britterna gett oss några av de bästa fysiska komikerna också. Jag tänker på Chaplin, Peter Sellers och Mr. Bean för att nämna några. De är väl bara extremt roliga helt enkelt! Britterna liknar också oss svenskar känslomässigt, de är lite stela och kontrollerade i sina yttringar, återhållsamma. Då blir det också så mycket roligare när de tappar masken. Det passar nog oss här uppe i norr helt enkelt.

LITE SPELRUM GER PARTNERN CHANS ATT ÖVERRASKA

Killen vid spisen bredvid min har famnen full av långa, spretiga purjolökar. Han är – kanske föga förvånande – den enda manliga kursdeltagaren på den vegetariska matlagningskursen, och ser lite bortkommen ut där han står. Purjolökarna är så många att en av dem håller på att glida ur hans grepp och ner på golvet, och jag hjälper honom att fånga upp den. Jag ler uppmuntrande mot honom.

– Du fick tydligen vara tupp i hönsgården här idag, du!

Jag får ett osäkert tredjedelsleende tillbaka, men det stelnar snabbt innan han hinner svara. Det känner hur ett moln av mörk materia samlats bakom min rygg. Hans fru. Eller sambo, vad vet jag. Men hon är uppenbarligen inte nöjd med att jag står och pratar med hennes man. Hennes ton är minst sagt sträv när hon nästan sliter purjolöken ur min hand. Blicken jag får fräter som batterisyra. Jag backar instinktivt, tar omedvetet stöd mot bänkskivan och drar mig till min plats. Det känns som när man smyger försiktigt för att undkomma en morrande, rabiessmittad hund.

Min gissning är att herr och fru Purjolök inte hade sex den kvällen. Faktum är att det nog var ett tag sen. Svartsjuka och

missunnsamhet är inget afrodisiakum precis (och inte purjolök heller). Ändå började det ju så bra! Att gå en kurs och uppleva nya saker tillsammans är ett utmärkt sätt att hålla gnistan igång när slentrianen smyger närmare men ännu inte har kopplat sitt kvävande dödsgrepp om relationen. Att samarbeta och skapa något ihop stärker vi-känslan. Men det kräver förstås att man ger varandra lite spelrum och syre – eller i alla fall står ut med att ens partner pratar med någon annan.

Undersökningar visar att vi faktiskt finner våra partners som allra mest attraktiva när de ägnar sig åt annat än just oss. Då blir vi påmind om vad som en gång drog oss till dem, när vi ser dem genom en utomståendes ögon. Mest attraktiva är våra partners när de gör något de älskar och är bra på, där de får plocka fram sitt allra bästa och skarpaste, och förlora sig i sin passion. Först då blir det också möjligt att se varandra i andra roller än de vi har hemma. Hon som är hopplöst ohändig och lämnar korviga sockor bredvid sängen men som är en strålande föreläsare och trollbinder publiken med knivskarp logik. Han som är familjens projektledare med minutiös kontroll på allt får släppa allt på dansgolvet och ge sig helt hän till musiken. Den stela

kalenderbitaren som visar sig ha oanade talanger som stå-upp-komiker... När du ser din älskade på lite avstånd inser du också att du faktiskt inte känner din partner så väl som du trodde – att det ständigt finns mer att upptäcka, även hos dig själv. Och det man inte vet något om är det ju lättare att fortsätta vara nyfiken på och sugen på att utforska.

Jag önskar nästan, så här i efterhand, att jag hade vågat sticka en liten lapp i fru Purjolöks förklädesficka med det lilla tipset att faktiskt låta maken vara just tupp i hönsgården emellanåt. Uppmana honom att öppna någon envis konservburk åt en dam i nöd eller skoja lite flamsigt över den puttrande ratatouillen. Kanske hade hon då fått lite tid över att också själv prata med någon, och upptäcka att det fanns en massa härligt och charmigt även i henne om hon bara släppte fram det? Inte bara skulle de båda då fått hem en egoboostad partner med livsandarna på topp och glupande kärlekstörst, de skulle också båda fått chans att återupptäcka det bästa i varandra genom de utomståendes ögon.

Fast å andra sidan – kanske var hela kursen i sig ett förspel för det här paret. Han kanske blir vansinnig av lust av att se henne ryta som en lejoninna när någon

annan går nära honom, att få känna sig som en noggrant vaktad skatt. Kanske hade jag tilldelats en oombedd biroll i ett skådespel som är själva fundamentet i deras samhörighet. Ibland uppstår erotikerna i de mest oväntade format, och då gäller det att fånga den i flykten. Som en tappad purjolök.

**MARIKA SMITH,
SEXINSPIRATÖR OCH
FRILANSJOURNALIST**

Foto: Kate Gabor

**”DEN HÄR LILLA KANINEN
HAR INTE GJORT MIG NÅT
ONT, SÅ VARFÖR SKULLE
JAG DÖDA HONOM?”**

**”JAG DÅ? TÄNK OM JAG HAR
LUST ATT HOPPA UT GENOM
ETT FÖNSTER ELLER FYLLA
SKORNA MED LIME?”**

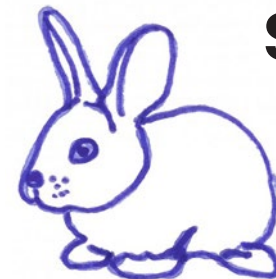
JOE HAMPSON

Joe Hampson är en brittisk dramatiker och manusförfattare för TV och radio. Han har tidigare bland annat varit verksam på BBC Radio och skrivit för TV-serien Skins. Kaniner hade urpremiär i juli 2017 på Park Theatre i London och fick ett ytterst varmt mottagande. Den är hans första pjäs för teaterscenen.

**”DU LÅTER EN
LITEN KANIN
SABBA DITT LIV.”**

**”VI HAR LEGAT MED VARANN.
SÅDÄR JA. ÄR DET BRA NU?”**

**”JAG ÄR EN JÄVEL TILL KARL.
JAG ÄR EN NEANDERTALARE.”**

ÅKE

Åke är en 7 månader gammal kanin av rasen teddy-dvärgvädur, därav all extra päls. Åke går helt fritt hemma och har blivit en mästare på att springa i raketfart. Han blir väldigt ivrig i nya miljöer, men lugn av jazz. Helst av allt vill Åke vara nära någon, gärna hela tiden, för att få så mycket uppmärksamhet som möjligt.

VINCENT

Vincent är en 1 år gammal svart/vit holländsk kanin uppfödd strax utanför Malmö. Han har redan åstadkommit en hel del i sitt unga kaninliv, och har ett eget instagramkonto där han delar med sig av sitt dagliga liv. Han har dessutom nyligen vunnit första pris i en utställning för kelkaniner. På fritiden gillar Vincent bl a att sitta i fönstret och spionera på grannarna, massakrera toalettrullar, lyssna på musik och kolla på Netflix.

MATTE TILL ÅKE Josefin Pettersson
MATTE TILL VINCENT Karolina Rosenqvist

INSPICIENT Kattis Blanking
SUFFLÖR/PRODUKTIONSASSISTENT
Ellen Nilsson
PRODUCENT Isabella Posse Boquist

SCENMÄSTARE Kalle Magnusson
BITRÄDANDE SCENMÄSTARE Piotr Kassaraba
LJUDTEKNIKER Harald Gagge
LJUSTEKNIKER Maja Lindström
LJUSTEKNIKER Ida Hemlin
REKVISITÖR Åsa Isacsson

KOSTYMKOORDINATOR Mariane Josefsson
SKRÄDDARE Anja Svärd,
Carina Andersson, Lisa Baker
FÄRGNING/PATINERING/KOSTYMSERVICE
Alicja Ekerholm

MARKNADSCHEF Jenny Bång
KOMMUNIKATÖRER Carin Hebelius,
Erik Roman, Elias Lanninge
SERVICEANSVARIG Inger Börjesson
FÖRSÄLJNINGANSVARIG David Ringqvist
INNESÄLJARE Sofie Åström
FÖRESTÄLLNINGSFOTOGRAF Emmalisa Pauly
PORTRÄTTFOTOGRAF Johan Sundell
PROGRAMLAYOUT Isabel de Jounge
TRYCK KS Print Digitaltryck, Malmö

KOORDINATOR SMEDJAN
Petter Ekström Forsberg
KOORDINATOR DEKORMÄLERI
Katarina Hedetoft Lindeberg
KOORDINATOR SNICKERI Viveca Hofwimmer
TAPETSERARE Mikael Palmqvist
SPECIALEFFEKTER Magnus Nilsson
SCENOGRAFITEKNISK SAMORDNARE
Hansson Sjöberg
DEKORATELJÉCHEF Erik Pilesjö

TILLFÖRORDNAD TEKNISK CHEF
Paola Billberg Johansson
CHEFSPRODUCENT Lisa Ericstam
CHEF KOSTYM- OCH MASKAVDELNINGEN
Paola Billberg Johansson
FÖRESTÅNDARE KOSTYMSERVICE
Gyöngyi Balázs
LJUSANSVARIG Sven-Erik Andersson
STÄDLEDARE Linda Lövgren
EKONOMICHEF Leif Jönsson

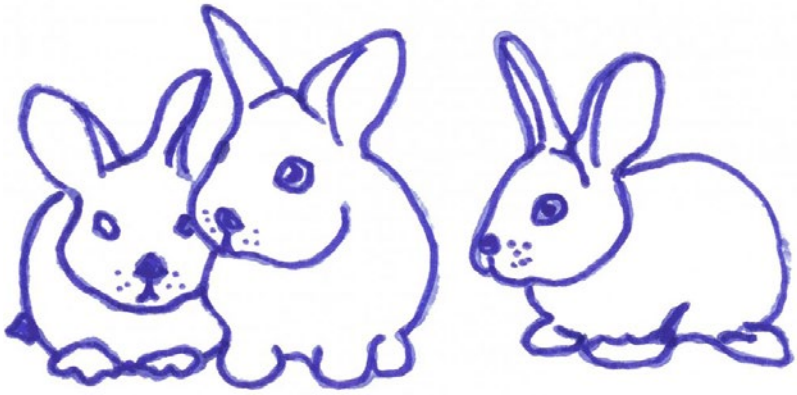
CHEFSASSISTENT Agneta Nessrup
TEATERCHEF OCH ANSVARIG UTGIVARE
Kitte Wagner

FOTOGRAFERING OCH LJUDUPPTAGNING ÄR
AV UPPHOVSRÄTTSLIGA SKÅL EJ TILLÅTEN.
VAR VÄNLIG STÄNG AV MOBILTELEFONEN.

Malmö Stadsteaters verksamhet finansieras i huvudsak med bidrag från
Malmö Stad och Region Skåne (inkl Staten via kultursamverkansmodellen).

MALMÖSTADSTEATER.SE